

Museu del Cinema
Col·lecció Tomàs Mallof

Exposició temporal

Ajuntament de Girona

El cinema de ciència ficció no és res més que un mirall on s'hi reflecteixen les pors de la nostra societat cap a un futur ple d'incerteses. Un futur que és vist com quelcom amenaçador, que s'amaga darrera les aparences quotidianes.

En aquesta exposició podrem veure que el cinema de ciència ficció presenta les ciutats del futur, així com els sistemes totalitaris que solen governar-les, com la imatge deformada de les nostres ciutats i societat actuals. L'animalització, la deformació, l'alienació i la robotització són la metàfora de la nostra condició humana pervertida per un progrés incontrolat. L'obsessió per l'existència d'altres móns és conseqüència de la nostra por al doble, a l'altre jo. I les nostres utopies, les imatges mentals creades a partir de tot això, representen al mateix temps el bàlsam i l'amenaça, ambdues latents en la facultat de la imaginació. D'on sorgeixen totes aquestes imatges que ens encisen i ens turmenten? De la nostra capacitat d'invenió de ficcions o de la nostra pròpia realitat? Al final de l'exposició, dos muntatges videogràfics ens conviden a reflexionar sobre la pregunta essencial: On és la realitat i on la ficció?

SUMARI

Fitxa tècnica
Guió
Especificacions tècniques
Activitats relacionades

EXPOSICIÓ:

- ◆ Producció: Museu del Cinema-Col.lecció Tomàs Mallo
- ◆ Idea i guió: Carlos Losilla
- ◆ Disseny: Pepo Rivero
- ◆ Realització audiovisuals: Imago Produccions
- ◆ Guió i selecció imatges audiovisuals: Carlos Losilla
- ◆ Fotografies: Album Archivo Fotográfico
- ◆ Imatges audiovisuals: Anglo enterprises / Vineyard
Columbia Pictures
Twentieth Century Fox
Metro Goldwin Mayer
Mosfilms/ZDF
Orion Pictures
Paramount Pictures
Produzioni Europei Associati
RKO
UFA
UIP
Universal Studio
Warner Brothers

- Membre protector: El Periódico de Catalunya

-
- Inauguració: dilluns 17 de desembre de 2001, a les 19.00h
 - Exposició: del 18 de desembre al 28 d'abril de 2001
 - Horari: de dimarts a divendres de 10.00h a 18.00h
Dissabte de 10.00h a 20.00h.
Diumenge de 11.00h a 15.00h.

 - Lloc: sala d'exposicions temporals del Museu del Cinema
 - Entrada: gratuïta

INTRODUCCIÓ

Aquesta exposició consta d'una idea i tres parts.

La idea és la que evidencia el seu títol: una commemoració i un advertiment. *2001*, per la pel·lícula de Stanley Kubrick, i *L'amenaça fantasma*, pel que signifiquen aquestes dues paraules en els seus dos sentits, el literal i el figurat. El sentit literal de *L'amenaça fantasma* ens remet a una de les més recents pel·lícules de ciència ficció, que a la vegada ens demostra el que ha canviat aquest gènere des del clàssic de Kubrick: abans una metàfora filosòfica, ara un conte infantil. Al mateix temps, el seu sentit figurat ens alerta contra quelcom amenaçador, que s'amaga darrera les aparences quotidianes.

Les tres parts d'aquesta exposició s'estructuren segons aquesta idea. La primera part és una mostra temàtica d'imatges de films de ciència ficció on s'exposen les directrius bàsiques d'aquest univers, que sempre conté en si mateix la seva pròpia ombra amenaçadora. Les ciutats del futur, així com els sistemes totalitaris que solen governar-les, són la imatge deformada de les nostres ciutats i societat actuals. L'animalització, la deformació, l'alienació i la robotització són la metàfora de la nostra condició humana pervertida per un progrés incontrolat. L'obsessió per l'existència d'altres móns és conseqüència de la nostra por al doble, a l'altre jo. I les nostres utopies, les imatges mentals creades a partir de tot això, representen alhora el bàlsam i l'amenaça, ambdues latents en la facultat de la imaginació: una imatge pot ser a la vegada una benedicció i una maledicció.

A partir d'aquí les nostres imatges comencen a moure's i a ser-ne les protagonistes. Són realment una ficció els productes de la ciència, com podria ser el mateix cinema? D'on sorgeixen les imatges que ens encisen i ens turmenten? De la nostra capacitat d'invenió de ficcions o de la nostra pròpia realitat? De nou, desdoblaments, jocs de miralls, que es concreten en dos muntatges videogràfics. I, com sempre, tot torna a començar.

1. EXPOSICIÓ FOTOGRÀFICA

CIUTATS

Les ciutats del futur són gairebé sempre les ciutats del present lleugerament modificades. Espais d'un apocalipsi imaginat, en forma de malson, són la cara fosca de l'actual vida urbana.

- Una curiosa barreja entre l'estètica dels gratacels de la dècada dels anys 1920 i d'alguns elements de la literatura d'anticipació donen lloc a la ciutat freda i deshumanitzada de *Metropolis* (Metropolis, 1926), de Fritz Lang.
- La por es fa realitat: la creixent sofisticació de les ciutats amaga la seva vulnerabilitat. Una imatge de *La vida futura* (Things to Come, 1936), de William Cameron Menzies.
- Els decorats urbans més quotidians solen transformar-se en objecte d'amenaça. El futur ja és aquí. Un fotograma de *Lemmy contra Alphaville* (Alphaville, 1965), de Jean-Luc Godard.
- La mecanització i geometrització de les ciutats actuals portades a l'absurd en aquesta visió d'autèntic malson de la humanitat futura: THX 1138 (1970) de George Lucas.
- Els carrers de la ciutat moderna convertits en un camp de batalla, segons John Carpenter a *1997: rescate en Nueva York* (1997: Escape from New York, 1981).
- La ciutat contemporània com un caòtic conglomerat d'opressió encoberta, diversions frívoles i realitat virtual. Un pla de *Días Extraños* (Strange Days, 1995) de Kathryn Bigelow.

ANIMALITZACIÓ

En tot home, en tota dona, s'amaga l'animal que una vegada va ser. O potser aquell que més por té de ser. Ja sigui sorgint de seu propi interior o presentat com una amenaça externa, l'atac directe a l'antropomorfisme és quelcom més que una qüestió estètica.

- L'ordre quotidià subvertit, la condició animal contra la condició humana: o són la mateixa cosa?. Un fotograma de *La humanidad en peligro* (Them!, 1954) de Gordon Douglas.
- L'home i la dona com a models i cànons de bellesa, en front al que un dia poden tornar a ser. El progrés com a retrocés a *El planeta de los simios* (Planet of the Apes, 1968) de Franklin J. Schaffner.
- L'ésser més horrible mai vist: els pitjors atributs de l'animalitat convertits en un terrible malson a *Alien, el octavo pasajero* (Alien, 1979) de Ridley Scott.

- La ciència també ens pot remuntar als nivells més primitius de la nostra evolució. El científic de *La mosca* (The Fly, 1986), en versió de David Cronenberg, torna poc a poc a l'estadi animal.
- La rebel·lió animal arriba a l'apocalipsi mutant: de l'atac indiscriminat a l'organització sistemàtica. L'amenaça esporàdica es converteix en guerra total. Una imatge de *Starship Troopers* (Starship Troopers, 1998), de Paul Verhoeven.
- La civilització i els monstres que ella mateixa ha creat. L'urpa gegant cau sobre la ciutat a *Godzilla* (Godzilla, 1998) de Roland Emmerich.

MÀQUINES I ROBOTS

Al contrari que les formes animals, la màquina i el robot són l'amenaça del futur. Però a vegades el futur ja és present. Com tractar amb un univers cada dia més mecanitzat? O és que inevitablement és un estadi de la nostra evolució?

- Una premonició: el nazisme com a creador de robots, les ideologies totalitàries com a recordatori del nostra costat obscur. Rudolph Klein-Rogge a *El testament del doctor Mabuse* (Das Testament des Dr. Mabuse, 1933) de Fritz Lang.
- L'ull que tot ho veu, de l'ordinador-robot de *2001: una odisea del espació* (2001: A Space Odyssey, 1968), de Stanley Kubrick, entès com una evolució perversa de la intel·ligència humana.
- La mort de l'home i el naixement de la nova màquina en una al·legoria que sembla profetitzada per Nietzsche: Robocop (Robocop, 1987), de Paul Verhoeven.
- Una altra imatge inquietant de l'home literalment convertit en robot, o potser del robot que voldria ser home. Arnold Schwarzenegger a *Terminator* (Terminator, 1984) de James Cameron.
- La burla de la fe cega en la ciència. Woody Allen transformat en un robot grotesc i ridícul, en el fons el veritable reflex de la humanitat que ens envolta, a *El dormilón* (Sleeper, 1973).
- La versió còmica i postmoderna de la robotització. John Malkovich com a paradoxal substitut de l'insensible home modern a *Fabricando al hombre perfecto* (Making Mr. Right, 1987) de Susan Seidelman.
- Per fi, el robot amb sentiments. Una altra manera de negar la seva condició obscura i d'exorcitzar tots els temors. Una imatge d' *A.I.* (A.I., 2001) de Steven Spielberg.

DEFORMACIÓ

La por a la malaltia i a la mort no és més que la por a la pèrdua del propi cos, o a la seva conversió en una altra cosa. Les fantasies que ha originat aquest terror han influït notablement en el que anomenem "*monstruositat*".

- El monstre creat per l'home en front a la nostàlgia de la infància que no li han deixat tenir. Boris Karloff a *El doctor Frankenstein* (Frankenstein, 1931), de James Whale.
- La vessant amagada de la racionalitat humana com el desencadenant de la perversitat sexual. Fredric March i Miriam Hopkins a *El hombre y el monstruo* (Dr. Jekyll and Mr. Hyde, 1932), de Rouben Mamoulian.
- El cos humà perd la seva singularitat i amenaça al que nosaltres entenem per "normalitat" a *La isla de las almas perdidas* (Island of Lost Souls, 1932), de Erle C. Kenton.
- La dissolució del cos humà arriba al seu últim nivell: la invisibilitat, el no ser. Sota les venes i les ulleres, Claude Rains a *El hombre invisible* (The invisible Man, 1933), de James Whale.
- El terror a la indefensió s'uneix a l'amenaça de la ciència a *Dr. Cyclops* (1939), d' Ernest B. Schoedsack.
- El horror quotidià a través de la relativització de l'espai. El telèfon és més gran que la persona que parla a *El increíble hombre menguante* (The incredible Shrinking Man, 1957) de Jack Arnold.
- Peter Lorre assisteix impotent a la seva aniquilació mental a través d'un horrible canvi físic a *Las manos de Orlac* (Mad Love, 1935), de Karl Freund.

ALIENACIÓ

La civilització del confort amaga una progressiva pèrdua de la nostra identitat com a éssers humans. Aleshores, el desig de ser un altre, un mite de l'escapisme consumista, es converteix en pura i simple autodestrucció, per molt que es disfressi d'amenaça extraterrestre o d'error científic.

- L'home convertit literalment en una altra cosa, unes misterioses beines, com a símbol de la seva progressiva insensibilitat. Una imatge de *La invasión de los ladrones de cuerpos* (The Invasion of the Body Snatchers, 1956), de Don Siegel.
- La suposada normalitat no pot creure's l'aberració que ha sorgit dins seu. Mentre, els "invasors" ens miren a *Village of the Damned* (1960), de Wolf Rilla.
- El poc atractiu professor convertit en un esbojarrat *latin lover*, però també en un perfecte imbècil, gràcies a una misteriós beuratge. Jerry Lewis en una peculiar versió del mite del doctor Jekyll i mister Hyde, *El profesor chiflado* (The Nutty Professor, 1963), dirigida per ell mateix
- L'alienació convertida en paranoia. El remake del clàssic de Don Siegel *La invasión de los ladrones de cuerpos* converteix la por a la deshumanització en terror a l'holocaust. Donald Sutherland a *La invasión de los ultracuerpos* (The invasion of the Body Snatchers, 1978) de Philip Kaufman.
- La invasió extraterrestre com excusa per a un pervers comentari sobre l'alienació infantil a *El pueblo de los malditos* (Village of the Damned, 1995), en la versió de John Carpenter.
- L'home convertit en un simple *voyeur* perd fins a tal punt els seus atributs que acaba transformant-se ell mateix en una pantalla de televisió. James Woods a *Videodrome* (Videodrome, 1982), de David Cronenberg.
- La mirada a l'espai *off* com expressió de la por a allò desconegut, en aquest cas el mateix progrés humà que paradoxalment condueix a la deshumanització. Imatge de *El experimento del doctor Quatermass* (The Quatermass Experiment, 1955), de Val Guest.

SISTEMES TOTALITARIS

Les formes actuals de la democràcia i la llibertat, vistes de prop, porten dins seu la llavor d'un nou feixisme. O potser el perill s'ha convertit ja en realitat, encara que per ara només siguem capaços de materialitzar-lo en les nostres representacions de les societats del futur.

- Mai un arquetipus ha resultat tan clar: Darth Vader, en representació dels fantasmes totalitaris propis de la fi del somni *hippie*, amenaça a una virginal princesa Leia a *La guerra de las galaxias* (Star Wars, 1977), de George Lucas.
- El terror de l'individu davant la deshumanització de l'entorn. Harrison Ford a *Blade Runner* (Blade Runner, 1982) de Ridley Scott.
- El llenguatge cada vegada més críptic dels nous totalitarismes provoca l'angoixa i la incertesa. Michael York a *La fuga de Logan* (Logan's Run, 1976), de Michael Anderson.
- El joc i la violència junts en la representació simbòlica d'un govern totalitari, com a l'antiga Roma. Un fotograma de *Rollerball* (Rollerball, 1975), de Norman Jewison.
- L'opressió relacionada amb la obligació de veure, potser una representació del telespectador modern. Malcolm McDowell a *La naranja mecánica* (A Clockwork Orange, 1971), de Stanley Kubrick.
- La lluita contra el mal a través de l'erotisme i la sofisticació de la dècada del 1960. Jane Fonda a *Barbarella* (Barbarella, 1968)
- L'alienació i la bogeria quotidianes en forma de metàfora futurista. Johnathan Price a *Brazil* (Brazil, 1984), de Terry Gilliam

ALTRES MÓNS

El terror a allò desconegut arriba al seu màxim nivell en la recerca dels misteris de l'espai exterior. És l'estadi suprem de la representació de l'alteritat entesa com amenaça i pren successives i diverses formes al llarg de la història.

- Una de les primeres visions cinematogràfiques de l'espai exterior com a territori de conquesta i inesperat escenari per als conflictes humans de sempre: *La mujer en la luna* (Frau im Mond, 1928), de Fritz Lang.
- L'enemic a casa. El que abans foren territoris de descoberta i exploració, ara es converteixen en possibles escenaris d'invasió. Una imatge de *El enigma de otro mundo* (The Thing, 1951), de Christian Nyby i Howard Hawks.
- La lluita contra la presència extraterrestre dóna lloc a una transformació de la realitat, en el fons a la seva deformació. Una imatge de *La guerra de los mundos* (War of the Worlds, 1953), de Byron Haskin.
- El mateix cos humà es converteix en l'escenari d'un viatge espacial simulat. *Viaje alucinante* (Fantastic Voyage, 1966), de Richard Fleischer, ratifica la tesi de que tot l'univers exterior és una projecció de la ment.
- L'espai exterior com a representació *buffa*, producte dels terrors col·lectius de la imaginació popular. Fotograma de *Plan Nine from Outer Space* (1956), de Ed Wood.

- En un planeta molt llunyà, neix el messiès que salvarà a la humanitat de tots els seus mals: *Supermán* (Superman, 1978), de Richard Donner.
- Substituts dels universos extraterrestres, els móns paral·lels permeten també tot tipus de profecies. Potser es podrà volar, però les armes són les mateixes. Un pla de *Matrix* (The Matrix, 1999), dels germans Wachovski.

UTOPIES

Com revers de tots els perills, també existeix algun somni optimista. Però les utopies porten sempre dins seu la pitjor de les amenaces: la seva condició merament irreal, la impossibilitat d'aconseguir-les.

- L'aliança entre l'humanisme i la tècnica incita el mite del "bon extraterrestre". Michael Rennie a *Ultimátum a la Tierra* (The Day the Earth Stood Still, 1951), de Robert Wise.
- El gran ideal del progrés: Bruce Dern juga a les cartes amb un robot, com a expressió de l'equilibri perfecte entre humanitat i ciència, a *Naves misteriosas* (Silent Running, 1971), de Douglas Trumbull.
- La redempció a través de l'espai exterior, la salvació de la humanitat per la gran intel·ligència extraterrestre. Una imatge d'*Encuentros en la tercera fase* (Close Encounters of Third Kind, 1976) de Steven Spielberg.
- Finalment, la salvació que ha de venir s'encarna en un ésser mitològic a mig camí entre els primers dinosaures i els dibuixos de Walt Disney. Només un nen pot interpretar el paper de mestre de cerimònies a *E.T., el extraterrestre* (E.T., 1982), de Steven Spielberg.
- Encara que en aparença sembli una *distopia*, *Parque Jurásico* (Jurassic Park, 1993), de Steven Spielberg, converteix la possibilitat d'una ciència exterminadora en un parc temàtic per al gaudi de l'espectador.
- La caricaturització del científic boig i la possibilitat de tornar al passat per a modificar-lo. Christopher Lloyd a *Regreso al futuro* (Back to the Future, 1985), de Robert Zemeckis.
- L'ideari optimista de la mitologia Star Trek passa fins i tot per a l'assimilació de les deformitats físiques. Les orelles de Mr. Spock a *Star Trek, la película* (Star Trek, 1979), de Robert Wise.
- La banalització del progrés científic i la conversió del robot en un clown, una visió optimista de la tecnificació present a *Cortocircuito 2* (Short Circuit 2, 1986), de Kenneth Johnson.

A L'ALTRA CARA DE LA IMATGE

Malgrat tot, la ciència ficció és una forma més d'examinar la manera en què mirem les coses. O de com ens les deixen veure. Una imatge pot servir tant per obrir-nos els ulls, com per a amagar-nos la realitat. I això també suposa una amenaça.

- Els misteris de l'univers convertits en un conjunt de formes abstractes que fins i tot poden veure's a la pantalla d'un televisor. Un fotograma de *Planeta prohibido* (Forbidden Planet, 1956), de Fred McLeod Wilcox.
- L'accés a nous móns de la imatge, a nous modes de percepció, també té els seus perills. Sean Connery i Chalotte Rampling a *Zardoz* (Zardoz, 1974), de John Boorman.
- La promesa d'un món paral·lel, d'un món millor, no és res més que la imatge degradada de la realitat. Arnold Schwarzenegger a *Desafío total* (Total Recall, 1990), de Paul Verhoeven.
- La imatge virtual s'apropia del món i gairebé no hi ha espai per a la realitat. David Warner en un fotograma de *Tron* (Tron, 1982), de Steven Lisberger.
- La imatge mentidera: la representació ha usurpat el lloc de la realitat, com a la missió espacial que no és res més que un muntatge a *Capricornio Uno* (Capricorn One, 1978) de Peter Hyams.
- L'experiència delegada a partir del progrés: una imatge ja no és allò que veiem sinó també potser allò que podríem veure... gràcies a un casc ple de cables. Cliff Robertson a *Proyecto Brainstorm* (Brainstorm, 1982), de Douglas Trumbull
- El pas a una altra dimensió de la realitat comporta la deformació dels objectes més quotidians. Jude Law a *Existenz* (Existenz, 1999) de David Cronenberg.
- Una cara sense expressió i una mirada buida que es mouen en un entorn que ha perdut tot el seu sentit. Es recuperarà algun dia el veritable aspecte de les coses? Georges Franju s'ho preguntava a *Los ojos sin rostro* (Les yeux sans visage, 1960).

2. AUDIOVISUAL: "RETORN"

Mitjançant l'encadenat de seqüències de diverses pel·lícules emblemàtiques del cinema de ciència ficció, se'ns presenta un relat sobre com ha imaginat el cinema el futur que ens espera. D'aquest relat es dedueix

que el cinema de ciència ficció, més que especular sobre el futur és un mirall de les pors del present sobre un futur incert i que, normalment s'intueix en clau pessimista.

3. AUDIOVISUAL “DEMÀ JA ÉS AVUI”

La ciència ficció quotidiana a la televisió: els concursos, els *reality-shows*, els programes de xafarderies... donen forma a un univers on la seva presumpta realitat se sembla misteriosament a determinades pel·lícules de ciència ficció. Compareu, si no, el joc escenificat a *Quinteto* (1979), de Robert Altman, amb les eliminacions de *Gran Hermano*; la televisió com a circ a *Toby Dammit* (1968) de Fellini, y *Crónicas Marcianas*; la barreja de realitat i ficció en els peculiars *karaokes* de *Mars attacks!* (1996), de Tim Burton, y *Furor*; la competitivitat com espectacle/supervivència a *Mad Max 2* (1982), de George Miller, y *Gran Prix*. Les profecies s'han fet realitat o bé és la realitat la que somnia amb una altra ciència ficció, amb un altre gran relat que posi en escena les nostres pors d'una manera simultàniament real i recreada?

Com a possible resposta, l'11 de setembre de 2001, dos avions segrestats per integristes islàmics s'estavellaven contra les torres bessones del World Trade Center de Nova York. “Com en una pel·lícula” ens vàrem dir tots. El món i el cinema han canviat molt des d'aleshores. El cinema de ciència ficció va trobar la gran narració que estava buscant, una narració que ens implicava a tots i que a la vegada ens fascinava com espectacle. Però, si això és la nova realitat, on és ara la ciència ficció? I si és la nova ciència ficció on està la realitat?

ESPECIFICACIONS TÈCNIQUES

- Exposició ocupa la Sala d'exposició Permanent del Museu del Cinema: 120 m2
- L'exposició està formada per :
 - 64 fotografies de diferents pel·lícules emblemàtiques del cinema de ciència ficció de tots els temps.
 - 2 audiovisuals de producció pròpia:
 - “Retorn”: presenta un relat sobre com ha imaginat el cinema el futur que ens espera. D'aquest relat es dedueix que el cinema de ciència ficció, més que especular sobre el futur és un mirall de les pors del present sobre un futur incert i que, normalment s'intueix en clau pessimista.
 - “Demà ja és avui” : Reflexiona sobre els límits entre la realitat i la ficció en el món audiovisual, comparant seqüències de quatre pel·lícules de ciència ficció amb imatges de 4 programes de televisió actuals.

ACTIVITATS RELACIONADES

En relació a l'exposició temporal s'ha programat un cicle de quatre projeccions cinematogràfiques en versió original subtitulada relacionades amb el cinema de ciència ficció:

22 de gener de 2002:

The invisible man / El hombre invisible

Director: James Whale

Nacionalitat : EE.UU.

Intèrprets: Claude Rains, Gloria Stuart, William Harrigan, Una O'Connor

Any: 1933

V.O.S.E B/N 68'

Argument: Un científic va massa lluny amb un dels seus experiments i probe sobre ell mateix un producte que li proporciona la invisibilitat. Embogit pel seu descobriment i probant les conseqüències del mateix, acaba per convertir-se en una amenaça per a la societat i serà capturat com un perillós criminal.

29 de gener de 2002:

Blade Runner (Director's cut)

Director: Ridley Scott

Nacionalitat: EE.UU

Intèrprets: Harrison Ford, Rutger Hauer, Sean Young, Edward James Olmos

Any: 1982

V.O.S.E- C – 114'

Argument: Los Angeles, any 2019. Darrerament milions de persones s'han vist forçades a colonitzar altres planetes a causa de la terrible superpoblació i deteriorament de la Terra. Aquells que s'han quedat viuen en enormes ciutats, amb monstruosos gratacels de 400 pisos. L'enginyeria genètica s'ha convertit en una de les més grans indústries del planeta. Quan la majoria dels animals del món s'han extingit, la genètica crea animals artificials per a ús domèstic i, a continuació, aquesta indústria comença a crear sers humans manufacturats genèticament, anomenats "replicants". Aquests són enviats com esclaus a treballar a les colònies terrestres o bé a les forces militars en missions especials. La Corporació Tyrrell, el fabricant més important de "replicants" ha creat un nou model, el "Nexus 6", molt perfecte i amb la força i intel·ligència de diversos sers humans. El fet que aquests no es puguin distingir visualment d'un ser humà comença a crear problemes. Els "replicants" són il·legals a la Terra, però algun d'ells aconsegueix entrar, fent-se passar per un ésser humà. En aquests casos, la policia crida als "blade runners", que són detectius especialitzats en identificar i capturar aquests "replicants".

5 de febrer de 2002

Brazil

Director: Terry Gilliam

Nacionalitat: Gran Bretanya

Intèrprets: Jonathan Price, Robert de Niro, Katherine Helmont, Michael Palin.

Any: 1984

V.O.S.E - C- 137'

Argument: En una visió orwelliana del futur on el poble és controlat totalment per l'Estat, Sam Lowry és un funcionari que somnia amb una vida lluny de la tecnologia, el control i la burocràcia i a prop de la dona dels seus somnis. Mentre està intentant rectificar un arrest injust, Lowry es troba a la dona dels seus somnis, Jill Layton, amb la que viurà diverses situacions perilloses al ser acusat de terrorista per l'estat.

12 de febrer de 2002

Total Recall / Desafio Total

Director: Paul Verhoeven

Nacionalitat: EE.UU.

Intèrprets: Arnold Schwarzenegger, Rachel Ticotin, Sharon Stone, Ronny Cox

Any: 1990

V.O.S.E. - C - 105'

Argument: Situada a l'any 2084, el protagonista, Doug Quaid, es un home que té uns somnis estranys que li generen dubtes sobre la seva veritable identitat. Quaid es presenta a una agència on per mitjans sofisticats es opden realitzar somnis i viatges inimaginables amb una forta dosi de realitat. Allà troba les claus que el porten al planeta Mart. Doug Quaid arriba a Mart i descobreix que ja hi ha estat abans, que hi ha persones que el coneixen però que ell no reconeix. El domini de la colònia humana a Mart està a mans d'un tirà que controla fins i tot l'aire que es respira. Quaid s'enfronta al desafiament de trobar-se a si mateix i destruir el tirà.

LLOC: Cinema Truffaut, c/ Portal Nou, 7- Girona

HORA: 22.30h

ENTRADA: 4'5 EUROS **ENTRADA REDUÏDA:** 3'5 EUROS

ENTRADA Club d'Actors del Museu del Cinema: 2'5 EUROS

COL.LABORA: Cinema Truffaut